

δείχναν στὰ μάτια της—ὡς ποῦ στὸ τέλος πειὰ
ὁ ἠσκιόθωρος ἀπαλαιμὸς τους ἔπαψε— —

Σμίξιμο ὑπέρτατο τοῦ νοῦ ! ἀφοῦ γραφτὸ
τῆς ἦταν, ἔτσι ἀπόλαψεν, ὦ Ἔρωτα !
Ἄξέχαστη χαρά, Ὑψιπύλη, ὦ Ἔρωτα
γραφτὸ μιὰ ποῦ ἦταν νὰ γενῆ, ἔτσι ἄς γενῆ !

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1912

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ
Μ. ΒΑΛΣΑ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΛΙΒΕΡΟ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟ

LOUIS BOUILHET

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Τί τρισκότιδη νύχτα !
Ἄστρου δὲ φέγγει μάτι·
Γιὰ ποῦ τῶχεις, βοσκέ,
Μὲ τὸ στόμα κλεισμένο ;

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Εἶν' ἡ ἔγνοια συντρόφι μου
Μοναχόν, ὦ διαβάτη,
Καί, σὰν ὅλα πλαγιάζουν,
Ἐγὼ γύρω διαβαίνω...

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Καὶ μὲ δίχως βελάσματα,
Ἦ καὶν τρόκανον ἕνα,
Τὸ κοπάδι τὸ μαῖρο σου
Μὲς τῇ νύχτα σκαρίζει ;

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Ἦ διαβάτη καλέ,
Μὴν τὸ εἰπῆς σὲ κανένα·
Τὸ κοπάδι μου εἶν' ἄλλαλο,
Ποῦ θωρεῖς καὶ βοσκίζει....

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Μὰ ἡ στάνη... ὦ! τὶ βλέπω,
Καὶ παγόνω, ὠϊμένα!
Εἶνε στάνη σκελέθρων
Ἄπ' τοὺς τάφους γυρτάτων...

Ο ΒΟΣΚΟΣ

ὦ διαβάτη καλέ,
Μὴν τὸ εἰπῆς σὲ κανένα·
Τὸ κοπάδι τῶν πόθων μου
Εἶν' αὐτό, τῶν φευγάτων.

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ὦ Θεέ μου! ἐκεῖ κάτω,
Πῶς ἐπλήθην ἡ στάνη!
Τὶ πολλὰ! δὲν τὰ πιάνει
Θαμπομένη ἡ ματιά μου...

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Μὴ μετρᾶς, γιατί κάθε
Στιγμὴ μιὰν ὅπου φτάνει,
Κ' ἓνα φάντασμα ἀφίνει
Πίσω ἡ μαύρη καρδιά μου...

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ποιὸς κρατεῖ σε Θεὸς
Σιλάβο στ' ἄγριο κοπάδι;
ὦ βοσκέ, στὴ λαγκαδά μας
Ἔλα, τὴν ἀνθισμένη,
Ποῦ τὰ ἡδόνι στὸ στρῶμα μου
Λαλεῖ δίπλα, τὸ βράδυ,
Κ' ἔχω σκέπη ἀχέρην
Μὲ μοσκιὲς πλουμισμένη.

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Στὴ λαγκαδά, ὦ διαβάτη,
Πέρα, τὴν ἀνθισμένη,
Τὸ χλωμό μου τὸ μέτωπο
Νὰ φανῆ δὲν ποθεῖ.
Σὲ πλαγιά θὰ βοσκίσω
Σφελαχτῶν, χλωμιασμένη,
Θὰ ποτίσω σὲ ρέμα
Ἀλησμοσύνης βαθύ...

ΣΠΗΤΙΚΟ

BOUILHET

Τὸ σπητικό της ἄφηκε ἡ μητέρα,
Κοιμᾶται στὸ βουνὸ τὸ χλοϊστό.
Στὴν ἔρημη σάλα μόνον τὸν πατέρα
Τὸν ἄφηκε· στὸ τζάκι παραπέρα
Καπνίζει κάποιο κούτσουρο σβυστό.

Τὰ χέρια στὸ τραπέζι ἀκουμπισμένα,
Τὸ μέτωπό του σφίγγει τὸ βαρὺ.
Τῆς καρδιᾶς του τὸ βάρος—ὠϊμένα! —
Τριῶν ὑγιῶν τὰ χέρια τάντρειωμένα,
Κανένα νὰ σηκώση δὲ μπορεῖ.

Μὰ ἡ κόρη του—ἐννῆὰ χρονῶνε κόρη,
Πάει κι ἔρχεται καὶ τρέχει, ἡ ὀρφανὴ
Νοικοκυρά, προστάζει κάθε ἀγόρι,
Χοντραίνοντας τὴν ἀπαλὴ φωνή...
—Κ' ἔπαιζε ὡς χτές, κοπέλλα γαληνή.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

M. METERLING

Κι ἂν γυρίση καμμιά μέρα,
Πές μου, πῶς νὰν τοῦ μιλήσω ;
—Τὸν ἐπρόσμενα ἐδῶ πέρα,
Πές του, ὥστε νὰ ξεψυχήσω.

Κι ἂν ἀκόμα μὲ ρωτήση,
Δίχως νὰ μ' ἀναγνωρίση ;
—Μίλει του σὰν ἀδερφή—
Ἴσως θλίψι ἔχη κρυφή.

Κι ἂν ρωτήση, ποῦ εἶσαι τάχα,
Τότε τί θελα τοῦ κρίνω ;
—Δεῖξ' του τὸ χρυσὸ μονάχα
Δαχτυλίδι ποῦ σοῦ ἀφίνω.

Κι ἂν ρωτήση τὸ γιατί
Νᾶν' ἡ σάλα ἐρημωμένη ;
—Δεῖξ' τὴ λάμπα τὴ σβυτὴ,
Καὶ τὴ θύρα ὀρθανοιγμένη.